

HALEP ACISI

Ali EMRE

Yüzükoyun kapandın ya ortasına dünyanın öyle kan revan
Babalar yaka yırtar meydanlarda, analar yüzünü tırnaklar
Sıçrayarak uyanıyor artık, kayşani taşından beyaz evlerin
Kim kıydı süt veren parmaklarına nerde o duadan ırmaklar
Cihadın keskin kılıcı Nureddin, sana koşardı yorgun argın
Evlere gül yaprakları akardı, sevinçten ağlardı tüm çarşılar
Kızların, bütün yoksulları doyuran sofralar kurardı neşeyle
Cihanı beslerdi ektiğin buğday, gözyaşıyla büyüttüğün nar
Besmeleyle yıkanan camiler bir ezan ordusu çatardı gökte
Sıradağlara benzerdi iyilik, bünyanun mersus gibiydi saflar
O gülümseyen çehresiyle çıkınca bir köşeden Abdülkadir
Bahçeler can atardı görmek için, birbirini çiğnerdi ağaçlar
Konya kardeşindi, seni anardı Kudüs, yatıya kalırdı Antep
Onarırdı evimizi alın terin, onunla ışıklanırdı hep şafaklar
Şen olasın Halep diyerek ayrılırdı, seni bir kez gören bile
El kalkmazdı analara, enkaz altında çırpınmazdı çocuklar
Güzelin kısmeti güzel, merdin düşmanı mert değil şimdi
Varil bombalarıyla yanıyor, yiğitlerle süslediğin mezarlar
Ey Halep! Ey ateşten libaslarla cellâtlara direnen şehir!
Cennete yürüyenlerle doldu şarkını gömdüğün topraklar